
INFORMATOR WYDZIAŁOWY

Wydział Matematyki i Informatyki UAM, ul. Umultowska 87, 61-614 Poznań

marzec 2010

Na posiedzeniu w dniu 5.03.2010 Rada Wydziału zaopiniowała pozytywnie wniosek o przyznanie prof. UAM drowi hab. Tomaszowi Szulcowi, kierownikowi Zakładu Metod Numerycznych, Medalu Komisji Edukacji Narodowej.

★ ★ ★ ★ ★

Rada zaopiniowała pozytywnie wniosek o przedłużenie zatrudnienia prof. UAM dra hab. Wojciecha Gajdy z Zakładu Arytmetycznej Geometrii Algebraicznej na stanowisku profesora nadzwyczajnego na czas nie określony.

★ ★ ★ ★ ★

Rada wydała pozytywną opinię okresową w sprawie stypendium habilitacyjnego dra Pawła Foralewskiego z Zakładu Teorii Przestrzeni Funkcyjnych.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału na posiedzeniu w dniu 5.03.2010 zaopiniowała pozytywnie wniosek o zatrudnienie prof. UAM dr hab. Marii Korcz, kierownika Zakładu Dydaktyki Matematyki, na stanowisku profesora nadzwyczajnego w wymiarze 1/2 etatu w okresie do 31 .08.2012.

★ ★ ★ ★ ★

Rada zaopiniowała pozytywnie wniosek prof. dra hab. Wacława Marzantowicza, kierownika Zakładu Geometrii i Topologii, o urlop naukowy tzw. siódemkowy w okresie od 1.10.2010 do 30.09.2011.

★ ★ ★ ★ ★

Na posiedzeniu w dniu 5.03.2010 Rada Wydziału przyjęła uchwałę rekrutacyjną na studia I i II stopnia w roku akademickim 2011/2012.

★ ★ ★ ★ ★

Rada wyraziła zgodę na powierzenie prowadzenia zajęć z mikro i makroekonomii drowi Krzysztofowi Kołodziejczykowi z Wyższej Szkoły Bankowej.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału dopuściła do kolokwium habilitacyjnego dra Grzegorza Grafa z Politechniki Gdańskiej. Kolokwium odbędzie się w kwietniu br.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału wszczęła w dniu 5.03.2010 przewód habilitacyjny dra Jerzego Grzybowskiego z Zakładu Optymalizacji i Sterowania oraz powołała na recenzentów prof. dra hab. Jerzego Kąkola (UAM) i prof. dra hab. Stanisława Prusa (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie). W związku z powierzeniem prof. drowi hab. Jerzemu Kąkolowi funkcji recenzenta w tym przewodzie, Rada zwolniła go z obowiązków przewodniczącego komisji i wybrała na przewodniczącego prof. UAM dra hab. Leszka Skrzypczaka, a na zastępcę przewodniczącego – prof. dra hab. Lecha Drewnowskiego.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału na posiedzeniu w dniu 5.03.2010 powołała następujące komisje w przewodzie doktorskim mgr inż. Anny Kisiołek:

- komisja do przeprowadzenia przewodu oraz egzaminu doktorskiego z dyscypliny podstawowej: prof. UAM dr hab. Ryszard Urbański (przewodniczący), dr hab. Mieczysław Cichoń (zastępca przewodniczącego), prof. dr hab. Ireneusz Kubiaczyk (promotor), prof. dr hab. Waław Marzantowicz (egzaminator i recenzent), dr hab. Dariusz Bugajewski (egzaminator), prof. PG dr hab. Jan Turo (Politechnika Gdańska, recenzent),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z dyscypliny dodatkowej: prof. dr hab. Ryszard Urbański (przewodniczący), prof. dr hab. Ireneusz Kubiaczyk (promotor), prof. dr hab. Roman Murawski (egzaminator),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z języka obcego: prof. dr hab. Ryszard Urbański (przewodniczący), prof. dr hab. Ireneusz Kubiaczyk (promotor), mgr Maria Lehmann (egzaminator).

★ ★ ★ ★ ★

Na tym samym posiedzeniu Rada Wydziału powołała następujące komisje w przewodzie doktorskim mgra Krzysztofa Krzywdzińskiego, słuchacza Studium Doktoranckiego przy naszym wydziale:

- komisja do przeprowadzenia przewodu oraz egzaminu doktorskiego z dyscypliny podstawowej: prof. dr hab. Wojciech Buszkowski (przewodniczący), prof. UAM dr hab. Krystyna Katulska (zastępca przewodniczącego), prof. dr hab. Michał Karoński (promotor), prof. dr hab. Mirosław Kutylowski (Politechnika Wrocławska, recenzent), prof. UW dr hab. Tomasz Jurdziński (Uniwersytet Wrocławski, recenzent), prof. dr hab. Tomasz Łuczak i dr hab. Jerzy Szymański (egzaminatorzy),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z dyscypliny dodatkowej: prof. dr hab. Wojciech Buszkowski (przewodniczący), prof. dr hab. Michał Karoński (promotor), prof. dr hab. Roman Murawski (egzaminator),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z języka obcego: prof. dr hab. Wojciech Buszkowski (przewodniczący), prof. dr hab. Michał Karoński (promotor), mgr Maria Lehmann (egzaminator).

* * * * *

Rada Wydziału powołała także następujące komisje w przewodzie doktorskim mgr Katarzyny Moroz, słuchaczki Studium Doktoranckiego przy naszym wydziale:

- komisja do przeprowadzenia przewodu oraz egzaminu doktorskiego z dyscypliny podstawowej: prof. UAM dr hab. Maciej Wygralak (przewodniczący), dr hab. Krzysztof Jassem (zastępca przewodniczącego), prof. dr hab. Wojciech Buszkowski (promotor), dr hab. Maciej Kandulski (recenzent i egzaminator), prof. UG dr hab. Joanna Jędrzejowicz (Uniwersytet Gdański, recenzent), prof. dr hab. Zygmunt Vetulani (egzaminator),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z dyscypliny dodatkowej: prof. UAM dr hab. Maciej Wygralak (przewodniczący), prof. dr hab. Wojciech Buszkowski (promotor), prof. dr hab. Roman Murawski (egzaminator),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z języka obcego: prof. UAM dr hab. Maciej Wygralak (przewodniczący), prof. dr hab. Wojciech Buszkowski (promotor), mgr Maria Lehmann (egzaminator).

* * * * *

Rada Wydziału powołała w dniu 5.03.2010 następujące komisje w przewodzie doktorskim mgra Rafała Witkowskiego, słuchacza Studium Doktoranckiego przy naszym wydziale:

- komisja do przeprowadzenia przewodu oraz egzaminu doktorskiego z dyscypliny podstawowej: prof. UAM dr hab. Tomasz Szulc (przewodniczący), prof. UAM dr hab. Kazimierz Wiertelak (zastępca przewodniczącego), prof. dr hab. Michał Karoński (promotor), prof. dr hab. Krzysztof Diks (Uniwersytet Warszawski, recenzent), prof. dr hab. inż. Marek Kubale (Politechnika Gdańska, recenzent), prof. dr hab. Tomasz Łuczak i dr hab. Jerzy Szymański (egzaminatorzy),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z dyscypliny dodatkowej: prof. UAM dr hab. Tomasz Szulc (przewodniczący), prof. dr hab. Michał Karoński (promotor), prof. dr hab. Roman Murawski (egzaminator),
- komisja do przeprowadzenia egzaminu z języka obcego: prof. UAM dr hab. Tomasz Szulc (przewodniczący), prof. dr hab. Michał Karoński (promotor), mgr Maria Lehmann (egzaminator).

★ ★ ★ ★ ★

Cytat

[...] *Matematyk nie potrzebuje wprawdzie do swej pracy żadnych laboratoriów, żadnych kunsztownych i kosztownych środków pomocniczych, potrzebuje jednak odpowiedniej atmosfery matematycznej, styczności ze współpracującymi.*

Atmosfera ta potrzebna jest zarówno dla uczących się, jak i dla posuwających naukę naprzód. [...] Wytworzenie możliwie wielkich skupień studiujących matematykę jest, zdaje mi się, sprawą najważniejszą dla wychowywania matematyków.

Z. Janiszewski, *O potrzebach matematyki w Polsce*, 1917

★ ★ ★ ★ ★

Komisja ds. Grantów przyznała granty dydaktyczne na rok 2010 następującym osobom:

- prof. UAM dr hab. Magdalenie Jaroszewskiej z zespołem – 7 000 zł na sinalizowanie wydania (w wersji polsko-angielskiej) wspomnień Mariana Rejewskiego,
- prof. drowi hab. Henrykowi Hudzikowi – 500 zł na dokończenie przygotowania (na podstawie niekompletnego maszynopisu śp. prof. R. Grząślewicza) tekstu książki *Banach Spaces and Operators*,
- drowi hab. Krzysztofowi Jassemowi z zespołem – 500 zł na projekt „WMIPedia – system dynamicznego rozwoju materiałów dydaktycznych dla przedmiotów prowadzonych na WMP”.

Komisja przyznała też prof. UAM drowi hab. Markowi Wiśle grant naukowy w wysokości 2 000 zł.

* * * * *

Prof. dr hab. Jerzy Kaczorowski, kierownik Zakładu Algebry i Teorii Liczb, został *visiting professor* w Institute for Advanced Study w Princeton (USA).

* * * * *

Prof. dr hab. Mirosław Krzyśko, kierownik Zakładu Rachunku Prawdopodobieństwa i Statystyki Matematycznej został wybrany do Rady Głównej Polskiego Towarzystwa Statystycznego. Jednocześnie powierzono mu funkcję zorganizowania Sekcji Statystyki Matematycznej tegoż towarzystwa.

* * * * *

Prof. dr hab. Zygmunt Vetulani, kierownik Zakładu Lingwistyki Informatycznej i Sztucznej Inteligencji, został członkiem The Board of the Global WorldNet Association.

* * * * *

Z historii . . .

100 lat temu, 30.03.1910 urodził się w Sokółce koło Białegostoku Józef Marcinkiewicz (zmarł prawdopodobnie wiosną roku 1940). W latach 1930–1933 studiował matematykę na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie.

Już na drugim roku studiów zaczął współpracować z prof. Antonim Zygmuntem. W roku 1933 uzyskał magisterium. Po roku spędzonym w wojsku został młodszym asystentem USB W 1935 roku doktoryzował się pod kierunkiem Zygmunta (jego rozprawa doktorska była rozszerzeniem pracy magisterskiej). Rok akademicki 1935/1936 spędził na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie współpracując z Kaczmarzem i Schauderem. Wynikiem tej współpracy była praca o multiplikatorach szeregów Fouriera oraz prace nad ogólnymi szeregami ortogonalnymi. Od roku 1936 był starszym asystentem w Wilnie. Habilitował się w roku 1937. Wiosną 1939 roku wyjechał na stypendium do Paryża. Od roku akademickiego 1939/1940 miał podjąć pracę na Uniwersytecie Poznańskim, jednak wybuch wojny pokrzyżował te plany.

Marcinkiewicz zajmował się teorią funkcji rzeczywistych, szeregami trygonometrycznymi, funkcjami analitycznymi i analizą funkcjonalną, a także rachunkiem prawdopodobieństwa i topologią. Podał wiele interesujących wyników, często bez dowodów. Po wojnie były one często na nowo odkrywane oraz rozszerzane i uogólniane.

R.M.

★ ★ ★ ★ ★

Gościem Zakładu Algebry i Teorii Liczb był w dniach 1-28.02.2010 mgr Justas Kalpokas (Litwa, Wilno, Vilnius University) (opiekun: prof. dr hab. Jerzy Kaczorowski).

★ ★ ★ ★ ★

Gościem Zakładu Geometrii i Topologii był w dniach 21-24.02.2010 dr Noe Barcenás Torres (Niemcy, Münster, Universität Münster) (opiekun: prof. dr hab. Wacław Marzantowicz).

★ ★ ★ ★ ★

W lutym 2010 odbyły się następujące wyjazdy zagraniczne pracowników naukowych wydziału:

- 1–12.02.2010 – prof. dr hab. Paweł Domański, Hiszpania, Walencja, Universidad Politecnica de Valencia – *Winter School in Complex Analysis and Operator Theory* oraz badania naukowe,

- 1–6.02.2010 – dr Paweł Mleczko, mgr Michał Goliński, mgr Piotr Zioło, Hiszpania, Walencja, Universidad Politecnica de Valencia – *Winter School in Complex Analysis and Operator Theory*,
- 2–7.02.2010 – mgr Marek Gałązka, Hiszpania, Saragossa – konferencja *BIFI 2010, IV International Congress Networks: A framework for cross disciplinary applications*,
- 4–8.02.2010 – prof. dr hab. Zygmunt Vetulani, Indie, Delhi, Jawaharlal Nehru University – wykład, sprawy organizacyjne *LTC 2011*,
- 7–12.02.2010 – prof. dr hab. Jerzy Kąkol, Niemcy, Paderborn, Uniwersytet w Paderborn – konferencja *Non-Archimedean Analysis, Lie Groups and Dynamical Systems*,
- 10–14.02.2010 – prof. dr hab. Zygmunt Vetulani, Hiszpania, Barcelona, Institut d’Estudis Catalans – konferencja *FLaReNet Forum 2010*,
- 15–18.02.2010 – prof. dr hab. Grzegorz Banaszak, Anglia, Cambridge, Cambridge University – wykład, badania naukowe,
- 21.02–7.03.2010 – mgr Karol Gierszewski, Hiszpania, Barcelona, Centre de Recerca Matematica – kurs *Arithmetic Geometry for Function Fields of Positive Characteristic*,
- 28.02–31.03.2010 – prof. Jerzy Kaczorowski, USA, Princeton, Institute for Advanced Study – badania naukowe oraz udział w konferencji.

* * * * *

PLANOWANA REFORMA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO OKIEM DOKTORANTA

Streszczenie

W opracowaniu opisuję niektóre elementy dokumentu udostępnionego na przełomie października i listopada 2009 roku na stronie internetowej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego [1]. Dokument ten jest wynikiem trwających od początku 2008 roku prac Ministerstwa nad gruntowną zmianą systemu edukacji wyższej w Polsce. Przedstawiono w nim krótki raport dotyczący obecnego stanu szkolnictwa wyższego, cele planowanej reformy oraz wytyczne jej realizacji. W opracowaniu przedstawiam część proponowanych zmian, które bezpośrednio dotyczą studentów studiów doktorskich.

1 Wprowadzenie

Umieszczony 30 października 2009 roku na stronie MNiSzW dokument pt. „Założenia do nowelizacji ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki” jest wynikiem dwuletnich prac rządu dotyczących realizacji reformy szkolnictwa wyższego. Powstanie reformy zapoczątkowała debata zorganizowana w dniach 24–25 stycznia 2008 r. pod hasłem „Nowe finansowanie, większa dostępność, lepsza jakość”. Prace nad reformą składały się z trzech etapów konsultacji społecznych. Zainteresowanymi stronami w dyskusji byli – oprócz środowisk akademickich i instytucji ich reprezentujących – także przedstawiciele biznesu. Głównymi celami reformy jest zwiększenie jakości szkolnictwa wyższego, efektywniejsze zarządzanie szkolnictwem wyższym oraz zwiększenie ogólnej efektywności systemu szkolnictwa wyższego w Polsce.

2 Stan szkolnictwa wyższego w Polsce

We współczesnej Polsce, system szkolnictwa wyższego regulowany jest przez 13 ustaw i rozporządzeń (patrz [1]). Główną ustawą w powyższym zbiorze jest ustawa z 2005 r.: „Prawo o szkolnictwie wyższym” [2]. Historycznie polski model szkolnictwa wyższego jest zmodyfikowanym modelem Humboldta. Jak podaje Jerzy Thieme w książce [3] model ten można sklasyfikować jako „biurokratyczno-oligarchiczny”. Cechy modelu to:

- ścisła kontrola procedur przez państwo,
- daleko posunięta autonomia profesury,
- celem szkolnictwa wyższego są wartości kulturowe.

Bezpośrednimi negatywnymi skutkami takiego modelu są według autora:

- zapewnienie interesów oligarchów (w tym przypadku profesury), np. przy obsadzaniu stanowisk,
- niedopasowanie absolwentów do potrzeb rynku pracy,
- niska jakość i konkurencyjność szkolnictwa wyższego.

Dodatkowo w raporcie [1] podano inne negatywne zjawiska zaobserwowane w istniejącym systemie:

- boom edukacyjny (gwałtowny wzrost liczby studiującej młodzieży w ostatnim dwudziestoleciu) przy jednoczesnym braku wyraźnego wzrostu finansowania spowodował gwałtowny spadek jakości nauczania,
- Polska posiada jeden z najniższych współczynników umiędzynarodowienia szkolnictwa wyższego w Europie (0,5% według [1]),
- skomplikowana ścieżka kariery naukowej (i w konsekwencji niekorzystna z punktu widzenia nauki struktura wiekowa polskich uczonych),
- przestarzały system zarządzania szkolnictwem wyższym,
- słabe powiązanie uczelni ze środowiskiem zewnętrznym (np. z biznesem, samorządem lokalnym).

Zarówno książka [3], jak i raport [1] oceniają obecny stan szkolnictwa wyższego w Polsce jako bardzo zły. Planowana reforma wydaje się przez to procesem potrzebnym, jednakże może okazać się wyzwaniem przerastającym możliwości ustawodawcy.

3 Doktoranci jako studenci III stopnia

Zgodnie z założeniami „Procesu Bolońskiego” doktoranci zostali sprowadzeni do roli studentów studiów III stopnia. Obowiązująca ustawa nie reguluje jednak w jednoznaczny sposób statusu prawnego doktoranta jako studenta. Powoduje to, że w niektórych przypadkach uczestnik studium doktoranckiego nie posiada ani praw studenta ani praw pracownika naukowego. Poniżej przedstawiam dwa przykłady opisanego stanu rzeczy.

Pierwszy z przykładów ilustruje brak konsekwencji ustawodawcy w rozumieniu terminów: doktorant i student. Zgodnie z ustawą o szkolnictwie wyższym [2] studentem jest osoba studiująca na I lub II stopniu studiów dwustopniowych lub jednolitych studiach magisterskich. Natomiast osoba studiująca w ramach studium doktoranckiego jest nazywana **doktorantem**. Jednocześnie w ustawie o ulgach w PKP [4] zapisano, że prawo do ulgowego przejazdu mają studenci (a nie: studenci i doktoranci). Powoduje to, że doktorant (choć traktowany w myśl nowych przepisów jako student III stopnia) nie ma prawa do ulgowego przejazdu. Podobne problemy występują w komunikacji miejskiej niektórych miast, gdzie sformułowanie „student” nie oznacza często uczestnika studiów doktoranckich. Takim miastem jest np. Gorzów Wielkopolski. Do niedawna ulgi nie przysługiwały też doktorantom w Warszawie. Więcej o problemie napisano w [5] lub [6]. Podobne niejednoznaczności pojawiają się także przy interpretacji innych przepisów, w których występuje termin student.

Kolejny zarysowany problem dotyczy statusu prawnego doktoranta. Zgodnie z przyjętym programem studiów doktoranckich, uczestnik studium doktoranckiego na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu zobowiązany jest do nieodpłatnego prowadzenia zajęć (w zależności od wydziału jest to zwykle ok. 90 godzin dydaktycznych na rok). Jednocześnie nie przysługują mu praktycznie żadne istotne prawa pracownicze, w tym ubezpieczenie. Oznacza to, że wypadek w trakcie pracy (rozumianej jako prowadzenie zajęć dydaktycznych) przez który student odniesie trwałe uszczerbek na zdrowiu, nie stanowi podstawy do żadnego odszkodowania (źródło: zajęcia BHP). W ostateczności doktorant może ubezpieczyć się na własny koszt, co wydaje się kuriozalne w świetle obowiązującego prawa pracy (które oczywiście doktoranta nie dotyczy ze względu na formalny brak stosunku pracy między nim a uczelnią).

Analizując wymienione przykłady, można odnieść wrażenie, że wdraża-

jąc założenia „Procesu Bolońskiego” ustawodawca w ogóle nie zastanawiał się nad rolą doktorantów w nowym systemie.

4 Proponowane zmiany

Do najważniejszych zmian dotyczących doktorantów, proponowanych w opracowaniu [1] należą:

- *wprowadzenie finansowania studiów doktoranckich w uczelniach niepublicznych,*
- *wprowadzenie bardziej efektywnego finansowania najbardziej uzdolnionych studentów i doktorantów (cztery rodzaje stypendiów),*
- *wsparcie działalności Krajowej Reprezentacji Doktorantów,*
- *wprowadzenie zobowiązania do przyjęcia przez uczelnie regulaminów ochrony własności intelektualnej oraz zasad komercjalizacji wyników naukowych,*
- *istotny wpływ studiów doktoranckich w ramach wyłaniania planowanych KNOW (Krajowych Naukowych Ośrodków Wiodących), co może zwiększyć ich prestiż i zaangażowanie uczelni w ich rozwój¹,*
- *w skład przekształconej Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego ma wejść dwóch przedstawicieli doktorantów,*
- *ustanowienie jasnych warunków otwarcia przewodu doktorskiego,*
- *wprowadzenie możliwości przedłożenia rozprawy doktorskiej w języku angielskim,*
- *rozszerzenie formy prezentowanej rozprawy doktorskiej (poza tradycyjną rozprawą, akceptowana ma być rozprawa np. w formie opublikowanych artykułów lub w postaci projektu, także zbiorowego),*
- *wprowadzenie wymogu publikacji doktoratu przez uczelnię,*
- *równe prawa doktorantów w zakresie pomocy materialnej,*
- *wymóg obowiązkowych konkursów na studia doktoranckie,*

¹KNOW to elitarne uczelnie wyłaniane drogą konkursu, cyklicznie, co kilka lat. Podobny system funkcjonuje we Francji (*grand ecoles*), lecz jest krytykowany (patrz [3]).

- *Prawo o szkolnictwie wyższym* dotyczyć będzie także doktorantów,
- zniesienie ustawowych ograniczeń w podejmowaniu pracy przez doktorantów,
- wprowadzenie godła uczelni (zamiast państwowego) na dyplomie doktorskim.

5 Komentarz

Zmiany proponowane w dokumencie, choć liczne i miejscami bardzo szczegółowe nie wydają się wystarczające. Przede wszystkim wątpliwości mogą budzić pominięte kwestie finansowania doktoranta i jego statusu prawnego jako zarabiającego. Proponowane stypendia, choć liczne, dotyczyć będą głównie niewielkiego odsetka doktorantów skupionych wokół KNOW. Może to oznaczać, że po ewentualnym przeprowadzeniu reformy zarobki doktoranta będą wciąż bardzo niskie (znacznie poniżej ewentualnych zarobków w sektorze prywatnym, co opisano w samym opracowaniu). Zjawisko zwiększenia różnorodności stypendiów (poprzez wprowadzanie stypendiów dla najlepszych) jest natomiast propozycją pozytywną, która może zaktywizować najzdolniejszych.

Dobrym pomysłem wydaje się ujednoznacznienie zasad otwierania i przeprowadzania przewodu doktorskiego. Może to wyeliminować takie negatywne zjawiska jak np. praktyka opóźniania otwierania przewodu doktorskiego do końca studiów (co uniemożliwia np. występowanie o granty promotorskie). Umożliwienie składania pracy w języku angielskim może umiędzynarodwić badania prowadzone w ramach doktoratów. Obowiązek publikowania pracy doktorskiej może natomiast skutkować podwyższeniem ogólnej jakości merytorycznej prezentowanych prac. Dobrym pomysłem jest z pewnością obowiązek konkursów na studia doktoranckie, co zwiększy konkurencyjność potencjalnych kandydatów.

Wprowadzenie finansowania studiów doktoranckich w uczelniach niepublicznych może mieć pozytywne skutki w postaci wzrostu konkurencyjności studiów doktoranckich w Polsce. Stanie się tak jednak jedynie jeżeli finansowanie takie (zarówno dla szkół publicznych jak i niepublicznych) będzie uzależnione od osiąganych wyników dydaktyczno-naukowych. co w świetle opisaney reformy i proponowanego ładu akademickiego nie wydaje się możliwe.

6 Podsumowanie

Proponowane zmiany w niewielkim stopniu poruszają problemy doktora w ramach systemu szkolnictwa wyższego w Polsce. Pozytywnym sygnałem jest jednak opisanie większości negatywnych zjawisk. Plany Ministerstwa wydają się wyznaczać dobry kierunek zmian, jednakże jest ich zbyt mało, by cały pakiet propozycji nazywać reformą.

7 Literatura cytowana

[1] *Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Założenia do nowelizacji ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.*

<http://www.nauka.gov.pl> (dostęp: 22.02.2010).

[2] *Kancelaria Sejmu. Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. „Prawo o Szkolnictwie Wyższym” Dz.U. z 2005r. Nr 164 Poz. 1365.*

[3] *Jerzy K. Thieme, Szkolnictwo Wyższe. Wyzwania XXI Wieku, Wydawnictwo Difin, Warszawa 2009.*

[4] *Kancelaria Sejmu. Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 (ze zmianami). Dz.U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440.*

[5] *Gazeta Wyborcza, Doktoranci walczą o ulgowe bilety.*

<http://krakow.gazeta.pl/krakow/1,37650,2012322.html>

(dostęp: 22.02.2010).

[6] *Gazeta Wyborcza, Doktoranci chcą ulgowych biletów na przejazd komunikacją miejską.*

<http://katowice.gazeta.pl/katowice/1,72739,3564191.html>

(dostęp: 22.02.2010).

mgr Marcin Walas

Opracowanie Informatora: Roman Murawski (rmur@amu.edu.pl)

<http://web.wmi.amu.edu.pl>